

Karel IV.

Skupinová práce žáků 3.A

KARLŮV MOST

římští

šach

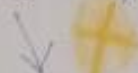
šach

korunní

Karel IV.

korunní

korunní

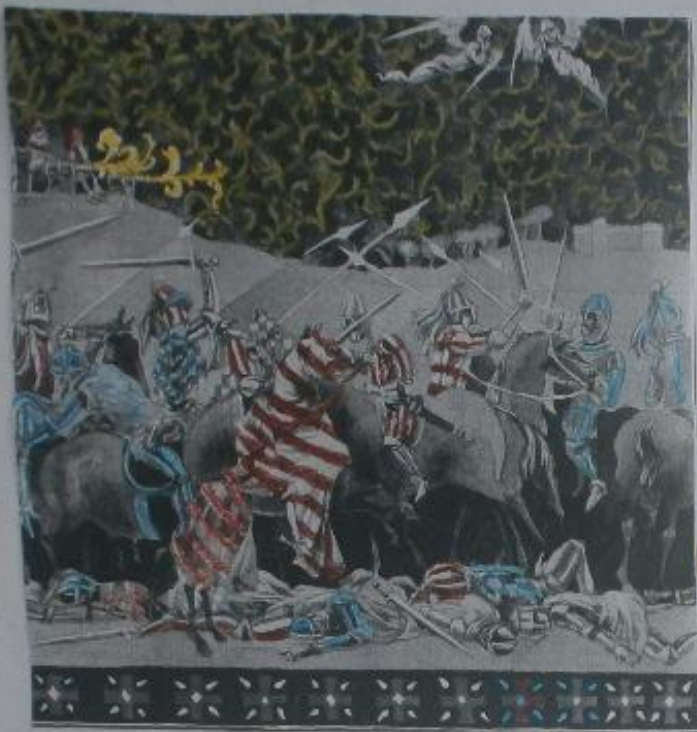
korunní

První krásný kamenný
most přes Vltavu byl postaven
ve 12. století. Dřevěný roku 1359.

12. století
Karlův most

Kužli větší pernozdě odlova prodávati dělnice se
malý sýrová vejce

KRAL ČESKÝ A KRAL ŘÍMSKÝ

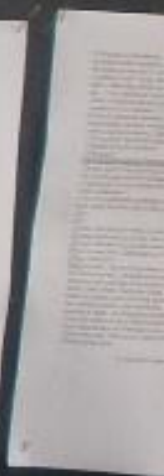
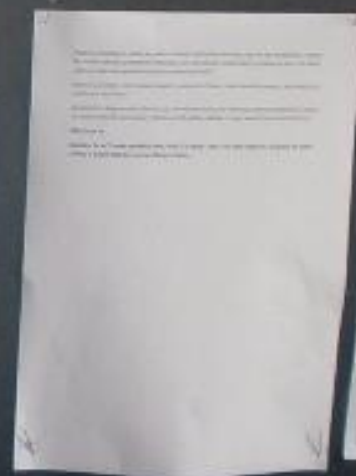
Svatá říše římská byla volným svazkem křesťanských zemí, kteří se ale nebyli národnostně propojili a zájmy, šlechtu, knížata, říšských úředníků a biskupů, volili římského krále, panovníka nadřazeného ostatním vládním a jakéhosi nejvyššího ochránce křesťanské církve. Roku 1346 se římským králem stal princ Karlo. V následujícím roce se rozhodla válka mezi Francií a Anglií. Bojovníci boje prověřili a v bitvě Crécy na severu Francie, boje narýsoval Karel. Po boji svého přítele, francouzského krále Filipa VI. stal i Jan Lucemburský se synem a pěti sty těžkoobčerství.

mezi Francií a Anglií. Po boji svého přítele, 1 francouzského krále Filipa 6.

Koruna českých králů je z ryzího zlata
zdobí ji bezmála sto drahokamů.

Šestm bliců

Karla IV. Rodina

Manželství mezi členy panovnických
rodin se stálo většinou tak, že manžel
s láskou a city jako se vztahoval k manželce
vzpomíná na její úsměv. Právě svou oblíbenou
manželku opouštěl avšak brzy se na upomínku radoval
a nového královského štábu.

Poslední svého života císař a
vůdce polského krále Alžbětu
Bohemskou, Karla IV. měl celkem 11 dětí,
a doplněti u nich došlo po několika.

NOVÉ MĚSTO

KAREL II.

Jako římský panovník Karel
ustanovil svým sídlem městem Prahou.
Královská kancelář skoupla všechny posvícení
na jedno místo a posléze je prováděla
novými radníky.

! do té doby je do dnes nejvíce
čím městem se sešlo
mnoho věcí než 50
metrů do delky asi 150

Prezentace

O Marušce a vlkodlacích

Napsala Anička Palmeová

Byl jednou jeden les a v tom lese na palouku byl jeden domek a v tom domu bydlela žena s mužem a měli 7 synů. Narodila se jim holčička a v noci přišly sudičky. Ta nejstarší z nich řekla: „Milé dítě, dávám ti dar mluvit se zvířaty.“ Mladší řekla: „Milé dítě, dávám ti dar...“ než stačila říct svůj dar, přiletěla zlá sudička Morygana Lusinda, která řekla: „Vy jste chtěly té holčičce dát dary beze mě! Milé dítě až dovršíš 16 let a půjdeš na lesní plody, napadnou tě zlí vlkodlaci.“ V tu chvíli zmizela a vzala s sebou sudičku, která neřekla svůj dar.

Dívka se jmenovala Maruška. Když vyrostla, tak jí maminka poslala pro lesní plody. Šla, trhala jahody, borůvky a ostružiny. Cestou potkala zajíčka, a protože dostala dar mluvit se zvířaty, tak se ho zeptala: „Zajíčku, kampak pospícháš?“

„Ty to nevíš?“ odpověděl zajíček.

„Támhle šli čtyři vlkodlaci!“

„Vlkodlaci?“

„Jo! Musím se schovat! Víš? Pojď se mnou do úkrytu. Honem!!!“ Zvolal zajíček.

„Nevím, proč by ses schovával, když tady žádní vlkodlaci nejsou?“

Ale oni tam opravdu byli vlkodlaci, Maruška přesto šla dál, až došla ke studánce, lehla si, aby si odpočinula. Ve snu uviděla ženu, která říká: „Měla jsi poslechnout zajíčka, čeká tě něco velmi nečekaného.“

V tu chvíli se Maruška probudila a najednou v dálce vidí vlkodlaky. Utíká o život, co jí nohy stačí. Jenže vlkodlaci jsou rychlí, proto ji chytili a nejstarší řekl: „Co tady děláš?“

„Já?“

„Jo.“

„Trhám lesní plody a vůbec, co jste zač?“

„Já jsem Šedovous, to je moje žena Zrzunda a náš syn Karys a dcera Karysa. Kdo jsi ty?“

„Já jsem Maruška. Co po mně chcete?“ řekla Maruška a vlkodlaci ji v tu ránu obklíčili.

Šedovou zase řekl: „Zabloudila jsi, Marie?“

„Ano, zabloudila.“

Karysa řekla: „Tak my tě zavedeme na kraj lesa, chceš?“

Ale Šedovous řekl: „Dovedeme tě tam, když nám dáš svou nejdražší věc, co máš. Jestli neposlechněš, najdeme si tě, i kdyby ses schovala kamkoliv a trest tě nemine!“ „No, dobrá,“ řekla Marie. Šedovous dodal: „Dones to támhle do jeskyně k jezeru.“

Marie šla domů a tam vzala svůj nejcennější náhrdelník po tetě a donesla ho do jeskyně. Když tam vlkodlaci přišli, vzali náhrdelník, který zlomil kouzlo sudičky Lusindy. Ta je zaklela, protože si chtěla vzít Maruščina tatínka za muže, ale on odmítnul. Proto zaklela jeho sestru i s celou její rodinou a on je žádným způsobem nemohl osvobodit. Nikdo nevěděl o kouzelné moci náhrdelníku. Jen Maruščina teta a ta to nesměla nikomu prozradit, protože by náhrdelník ztratil svou moc. Nakonec se všichni shledali na louce u Maruščina domku. Tam společně žili šťastně až do smrti.

A zazvonil zvonec a pohádka je konec.

O zlu a dobru

Napsala Adéla Hašková

Za dávných dob byla jedna malá vesnička a v ní žilo dobro a zlo. Dobro přinášelo lidem samé dobré věci, ale zlo pro ně nachystávalo různé pasti.

Ani zvířátkům nic dobrého nedělalo. Když se dobro dozvědělo, jak si lidé stěžují, rozmyslelo se, že zjistí, kdo v tom má prsty. Vlastně, dobro ani nevědělo, že nějaké zlo existuje. Řeklo si: „Kdo lidem může přinášet smůlu, když jsem tu jen já?“

Asi se sem nastěhovalo něco, co přináší lidem samou smůlu. Ve vesnici nechalo hodně štěstí a vydalo se do světa tu záhadu rozluštit. Bloudilo přes lesy, hory a řeky. Bylo celé unavené a tak se rozhodlo, že přenocuje. Rozbalilo spacák a lehlo si do trávy. Spalo a spalo. Když se ráno probudilo, zjistilo, že je úplně někde jinde, kde nikdy nebylo. Řeklo si: „Půjdu se rozhlédnout po tom novém světě.“

Jak tak šlo, zahlédlo lišku, která byla v pasti. Řeklo si, chudák liška. Vyndalo ji z pasti a všimlo si, že má něco s nohou. Podívalo se do batohu, jestli nemá obvaz a mělo. Obvázalo ji nohu a vzal ji s sebou. Po třech dnech se liška uzdravila. Dobro sundalo obvaz a pustilo lišku zpátky do lesa. Šlo dál, až vešlo do tmavého lesa. Když bloudilo už hodinu, zjistilo, že přešlo bludný kořen, protože se vracelo pořád na to stejné místo. Až se najednou vymotalo ven z lesa. Uvidělo vesnici, ale nevypadalo to tam hezky. U něj ve vesnici vládl mír a štěstí, ale tady to je opak, všude se bojuje, je to tu samá smůla.

Dobro se zeptalo, jak se to tu jmenuje. A nějaký obyčejný pasák mu řekl: „Jmenovalo se to tu Malá Vesnička. Ale teď se to tu jmenuje Zlo.“

„Zlo? A proč Zlo?“ zeptalo se dobro.

„Protože se nejspíš k nám nastěhovalo zlo. Lidé začali válčit mezi sebou. Ztráceli peníze, a teď nemají nic. Ztratili dokonce i dobré srdce a lásku.“

„A tak se z hodných a pracovitých lidí stali nepořádníci, umouněnci a bezdomovci.“

Pak k tomu dodal: „Mladý pane, jak jste slyšel, raději bych tady nezůstával.“

Dobro v podobě mladíka odpovědělo: „Ale já zůstanu.“

„A proč?“ chtěl vědět pasák.

„Chci vám s tím trápením pomoci,“ odvětilo přátelsky dobro.

„Tak dobrá,“ řekl pasák, „dovedu tě do tmavého lesa, kde je hrad. V tom hradu bydlí černokněžník, který se jmenuje Zlo.“

„A co dělá?“ zeptalo se dobro. „Létá po celém světě a přináší lidem neštěstí a smůlu.“

Dobro si řeklo, jestli zlo nemá prsty v tom, na co si stěžovala jeho celá vesnice. Ale nemělo čas o tom přemýšlet. Následovalo chasníčka. Když přišli k hradu, pasák řekl: „Dál už musíš jít sám.“

Pohádka pro Karla IV.

Napsala Barbora Hronová

Tak už si milý Karle lehni, dneska jsi již založil šestnáct nových věcí, tak to by snad stačilo! Jo a nezapomeň si sundat královskou korunu, ať se ti nezmáčkne ten tvůj geniální mozek. Budu ti na dobrou noc vyprávět, co se mezi obyčejnými lidmi říká za povídačku o tom tvém rozmáchlém stavitelství a zakládání všeho možného. Pěkně poslouchej a nemaluj si aspoň v posteli ty tvý plánky Prahy.

Tak to tě prý jednou přestalo bavit, že Pražský hrad vypadá jako zřícenina a pod hradem je to samá barabizna a špína. „Takhle mi tam ti japonští turisté chodit nebudou!“ povzdychnul sis. A jelikož ty chceš všechno hned teď, zavolal sis okamžitě architekty, stavitele, zedníky a další řemeslníky a taky všechny nezaměstnané a řekl jsi jim: „Šup, šup, šup, tady máte můj plán nové Prahy, tak hybaj, dejte se do stavění, ať to lítá, já si jdu zatím založit Karlštejn. Až se vrátím, ať tady vidím město veliké!“

Do večera jsi měl Karlštejn hotový a mohl ses vrátit do Prahy. Přijel jsi právě včas, protože na stavbu Karlova mostu zrovna Velvarští přivázeli vajíčka natvrdo a nějaký moula ti postavil ulici tam, kde vůbec být neměla. Poklepal sis žezlem na korunu, jako že to snad není možné. Ulici, cos nekázal postavit, jsi nazval Nekázanka, a velvarská vajíčka sis dal k večeři. Takový jsi prý moudrý panovník a se vším si víš rady.

A teď už, Kájo, pěkně spi, zítra chceš zakládat univerzitu a několik klášterů, tak ať nemáš kruhy pod očima! Dobrou noc!